

quatre ratlles

No sé com ho estaràs passant allà fora, enmig d'una sala higienitzada i martillejat pel soroll irritant d'uns talons d'infermera.

I jo sense arribar, jo tan poc puntual com tu ... que en això consisteix el joc dels cromosomes! Però enten-me: nou mesos de batzegades i horaris trituradors m'han deixat baldat. Aquesta recorçada dona teva, encantadora mare meva, m'ha fet a mida a ritme accelerat.

Et surt l'alegria per les orelles. I ho dissimules. Una alegria idiota, insulsa, definitiva, neuròtica, projectada a aquest cos que em passeja. Cos de l'única tia ferma que ha aconseguit mantenir-te a ratlla durant nou mesos.

T'acusa amb ulls inquisidors i frases que ha copiat d'altres. Però no et deixis, home, no et deixis. No em solucionarà la vida tenir un pare que renti plats per convenció i faci la maonesa els diumenges al matí.

I no et creguis res dels seus atacs moralistes. Sóc jo que dono cops de peu en defensa pròpia. En el fons vol impressionar-te i es caga de por quan fots el camp.

Vull dir que l'enamores, que veien-te feinejar et xucla la voluntat fins a fer de les seves, que l'invadeixes de serenitat, que la neteges de crispacions, que la domines de cap a peus. L'embruixes fins que em cabrejo per moments, noto el fantasma de que, aquí, l'únic que està prenyat ... i de por, ets tu.

No, no vol responsabilitats. Ella mateixa t'ho ha repetit més que un calendari, que et respectava el silenci, que una pregunta no obligava a respondre, que podies tornar enrera i desaparèixer d'aquesta trampa.

Que podies desconnectar-te dels propòsits culpabilitzans.

No et jutjo. Perdona, sóc cínic per herència però és que em sulfuren les vostres baralles polítiques que sempre acaben buscant una reconciliació nocturna.

Vols, com assegures, facilitar-me el futur? Educar-me en la integritat i el criteri de lliure elecció? De veritat, de veritat, deixa d'obrir-me llibretes anticipadament, deixa de programar les meves (meves, no?) aficions, deixa de suposar que em desfaré de gust per "Fleetwoc Mac" i perdré el seny pels motors a reacció.

I no t'espantis quan renunciï a les teves camises de coll rodó, al teu espantós interès pels debats a Corts i a receptes de llaurer, en favor d'una tremenda, geganta, libidinosa hamburguesa plastificada.

Perquè ella espera l'atractiva idea de veure't furiosament gelós ... i tu no respons. La tractes amb cinc alarmes i més mans de les que tens, l'afalagues, la vigiles, la maceres en excés. I no, xato, no. Ella voldria escenes tràgiques, intensitat, litres de rabiosa adrenalina, penjades de telèfon amb suc de renúncia. Notar que lluites per retenir-la.

Si, és clar. Una tonteria, una radical tonteria però ... les dones generen passió, funcionen a cops de cap com vosaltres a cops de puny, mentre repeteixen brillants rituals d'intuïció.

Fa pocs mesos que penso, dormo i menjo amb la mare i ... és com totes: apedaçada entre un covard com tu i un problema com jo. Com totes, t'adora inexplicablement, et fa saber que és independent sense creure-s'ho, et comunica que té un projecte al ventre clavat a tu, tan bru, tan malfiat, tan ingeniós, tan tossut ... i saps? Tinc por de defraudar-la.

Núria Escur